Εκπαιδευτικές γυάλες

(με νερό που βράζει)

Δεν μπορούμε να το ξέρουμε από πρώτο χέρι, υποπτευόμαστε όμως πως διάφοροι νιώθουν πως το νερό στις εκπαιδευτικές γυάλες έχει αρχίσει να βράζει.

Πρώτα στα σχολεία. Η καλοπροαίρετη πρωτοβουλία του υπουργείου παιδείας να αρχίσει τη σχολική χρονιά δίχως βιβλία, για πρώτη φορά από την κατοχή και μετά, θα πρέπει να μουσκεύει μέτωπα με κρύο ιδρώτα. Γιατί το μήνυμα προς τους καθηγητές είναι ξεκάθαρο: Θυμάστε το «ιερό σας λειτούργημα;», τη «μόρφωση της νεολαίας»; Ε, το κράτος αποφάσισε ότι δεν ενδιαφέρεται πλέον να πληρώνει για τέτοιο πράγμα! Εκτός βέβαια από τα ανύπαρκτα βιβλία οι καθηγητές έχουν να αντιμετωπίσουν και πιο μουλωχτές επιθέσεις. Οι μετατάξεις τους για παράδειγμα, φέτος κόπηκαν όλες μαχαίρι με προφανή σκοπό την εξώθηση σε παραίτηση όσο το δυνατόν περισσότερων. Κοιτούν τον καθρέφτη και θυμούνται το μεγάλο θύμα της ελληνικής επαρχίας που άκουγε στο όνομα Κώστας Καρωτάκης.

Έπειτα στα πανεπιστήμια. Αναμφίβολα οι φοιτητές βρίσκονται αντιμέτωποι με αναλόγου μεγέθους σκουπιδοντενεκέ. Κι όμως, το φοιτητικό κίνημα, που φέτος αναμενόταν για άλλη μια φορά ανεπανάληπτο, απέτυχε να απογειωθεί. Και αν μάς κληροδότησε μια καινοτομία, αυτή ήταν η πρωτοφανής προσπάθεια οργάνωσης των «ανένταχτων φοιτητών», φυτών και ρουφιάνων που συσπειρώνονται γύρω από το αίτημα «θέλω το πτυχίο μου».

Δεν είναι εκπληκτικά όλα αυτά. Σε κάθε τομέα της κοινωνικής παραγωγής, η απόφαση του κράτους να πετάξει τα λέπια του παλιού μεταπολιτευτικού του εαυτού είναι προφανής. Αντίθετα με τις προσδοκίες των υπηκόων που ακόμη περιμένουν την επιστροφή του κράτους πατέρα, αυτή είναι μια στρατηγική απόφαση -ελήφθη με το κνούτο της κρίσης στο σβέρκο και θα μείνει να μας κάνει παρέα.

Το κακό είναι ότι, αντίθετα με τις προσδοκίες των οπαδών της ευκολίας, αυτή η απόφαση δεν θα οδηγήσει «τον κόσμο» στην επανάσταση. Αντιθέτως, κάθε μέρα που περνάει, θα χωρίζει την κοινωνία σε δύο κομμάτια. Το ένα, βγαλμένο από τις καλύτερες παραδόσεις της παγκόσμιας ρουφιανιάς, θα ανακαλύπτει προσόδους με τον μεγεθυντικό φακό -στην περίπτωση της εκπαίδευσης θα βάζει μέσο για μετάταξη και θα παλεύει εναντίον όλων να πάρει το πτυχίο «και μετά βλέπουμε» (πού θα πάμε να γλύψουμε). Το άλλο, με τη σύγχυση τριών δεκαετιών καπιταλιστικής ανάπτυξης να του σκοτίζει το μυαλό, θα αρρωσταίνει από φόβο - και κάθε μέρα θα ανακαλύπτει με ρεαλισμό ότι οι παλιές μέθοδοι συνδιαλλαγής με το κράτος έχουν τελειώσει.

Αν υπάρχει μια ελπίδα για όλους μας, βρίσκεται σε αυτή τη διαδικασία ξεπεράσματος των ψευδαισθήσεων. Για παράδειγμα η φετινή αποτυχία απογείωσης του «φοιτητικού κινήματος», έχει και τέτοιο (μειοψηφικό) κομμάτι: εκείνους τους έως πρότινος μεσολαβούμενους που αρχίζουν να καταλαβαίνουν τον κόσμο πολύ καλύτερα από τους επίδοξους μεσολαβητές. Αν τέτοιοι τύποι προς το παρόν αδρανούν, είναι γιατί αντιλαμβάνονται το μέγεθος του έργου που έχουν μπρος τους: τη δημιουργία ενός νέου κόσμου από το μηδέν, έξω και ενάντια στα νέα σχέδια των αφεντικών μας. Ανηφορικός ο δρόμος μπρος τους και κακοτράχαλος. Αλλά τέτοια είναι η εποχή μας, τέτοιες και οι ελπίδες της.

Metro★
Tools
εργαλεία για αυτόνομη
προλεταριακή χρήση

για επικοινωνία: metro.tools@yahoo.com
metrotools.wordpress.com